

# Wędrowny muzykant-4-5

śl. J. v. Eichendorff/pol. A. Lam

Der wandernde Musikant -4 -5

muz. J. Kaniowski

♩ = 110

A D A E A D A E

Przy-tul się do me-go ser-ca, kie-dyś roz-stro-jo-na cza-sem, by mi

wpier-si dech za-mie-rał wniewy-mow-nym słod-kim żar-cie, i już

jak miłos-ny głu-piec li-ca me-docie-bie kło-nię, a ty śpie-wasz mi do u-

-cha. Przytym śpie-wie-zaś na dwo-rze miau-czy kot i szcze-ka pies,

Sie-dzą z rzę-dnie i gde-ra-

ja są-siad ła-je zsro-gą mi-ną lecz cóż war-ty świat ten

na ła-wecz-kach wczó-raj dziś ge-by wie-zie roz-dzie-

1. jest, słod-ka, wierna ma-wio-li no. 2. A zuch-walcy chcą się

bić. Bist du manch-mal auch ver-stimmt, drück dich

zärt-lich an mein Her-ze, daß mirs fast den A-tem nimmt, streich und

kneif in sü-ßem Scher-ze, wie ein rech-ter Lie-be-stor lehnich

sanft an dich die Wan-ge und du singst mir fein ins Ohr. Wohl im

51

Ho - fe bei dem Klan - ge      Kat - ze miaut Hund    heult    und    bellt,  
Mür - rischsit - zen    sie      und      mau - len

57

Nach - bar schimpft mit      wil - der    Mie - ne      doch was küm mert    uns    die  
auf den Bän - ken      stumm      und breit,      gäh - nend stec - ken      sich    die

63

Welt      Sü - ße, traute    Vio - li - ne!      und die Kecken    su - chen    Streit  
Fau - len

72

I -      de...  
Da      komm...

Przytul się do mego serca, kiedyś rozstrojona czasem  
 By mi w piersi dech zamierał, w niewymownym słodkim żarcie,  
 I już jak miłosny głupiec lica me do ciebie kłonię,  
 A ty śpiewasz mi do ucha. Przy tym śpiewie zaś na dworze  
 Miauczy kot i szczeka pies, sąsiad łaje z srogą miną-  
 Lecz cóż wartu świat ten jest, słodka, wierna ma wiolino!  
 Siedzą zręcznie i gderają na ławeczkach wczoraj, dziś,  
 Gęby w ziewie rozdzierają, a zuchwalcy chcą się bić.  
 Idę sobie przez tę wioską, kiedy wieczór zsyła chłód,  
 Staję w kręgu, rzucam troskę, i wyciągam skrzypki już.  
 A gdy tak mym śmigam smykiem, płyną dźwięki wszystkim w krąg  
 Przez kolana w tańcu szybkie w najtajniejszą serca głąb.

Tu czy tam szklenica dzwoni podczas kroków w przód, czy w tył,  
Ja wyciągam, skaczą oni- Po co? nie zapyta nikt.  
Każdy chce skrzypkowi pilnie wcisnąć swój pieniążek w dłoń-  
Wtedy mu ochota minie i muzykant idzie stąd.

Gdy się wspina na wyżynę, patrzą za nim w ciemny bór,  
Z dala słyszą jego skrzypkę, i do domy spieszą już.  
Ja w zielonej lasu hali marzę sobie w ciemną noc,  
I słowiki tylko w dali pieśnią tną głęboki mrok.  
I tak szumi nocka cicho przez samotność leśną tę,  
Ja się nową poję myślą, która sięgnie ludzkich serc.

Bist du manchmal auch verstimmt, Drück dich zärtlich an mein Herze,  
Daß mirs fast den Atem nimmt, Steich und kneif in süßem Scherze,  
Wie ein rechter Liebestor Lehn ich sanft an dich die Wange  
Und du singst mir fein ins Ohr. Wohl im Hofe bei dem Klange

Katze miaut, Hund heult und bellt, Nachbar schimpft mit wilde Miene-  
Doch was kümmert uns die Welt, Süße, traute Violine!

Mürrisch sitzen sie und maulen auf den Bänken stumm und breit,  
Gähnend strecken sich die Faulen, und die Kecken suchen Streit.

Da komm ich durchs Dorf geschritten, Fernher durch den Abend kühl,  
Stell mich in des Kreises Mitten, Grüß und zieh mein Geigenspiel.  
Und wie ich den Bogen schwenken, ziehn die Klänge in der Rund  
Allen recht durch die Gelenke bis zum tiefsten Herzensgrund.

Und nun gehts ans Gläserklingen, an ein Walzen um und um,  
Je mehr ich streich, je mehr sie springen, Keiner fragt erst lang: warum?  
Jeder will dem Geiger reichen nun sein Scherflein auf die Hand-

Da vergeht ihm gleich sein Streichen, und fort ist der Musikant.

Und sie sehn ihn fröhlich steigen Nach den Waldeshöhn hinaus,  
Hören ihn von fern noch geigen, und gehn all vergnügt nach Haus.  
Doch in Waldes grünen Hallen Rast ich dann noch manche Stund,  
Nur die fernen Nachtigallen Schlagen tief aus nächtgem Grund.

Und es rauscht die Nacht so leise Durch die Waldeseinsamkeit,  
Und ich sinn auf neue Weise, die der Menschen Herz erfreut.